

RACÓ D'OPINIÓ

CARTES AL DIRECTOR DE LA REVISTA TRACA

Benvolgut Sr. Director,

M'adreço a vostè per expressar la meua opinió sobre els vigents incidents a França, on els disturbis i la repressió policial s'han instal·lat a les principals ciutats del país, i causen multitud de desperfectes i arrestats.

Per entendre la situació francesa actual, cal indagar en el passat i trobar els motius que porten a aquesta població, majoritàriament jove i descendent d'immigrants, a revoltar-se contra el sistema. Només així es poden obtenir respostes fiables a un greu problema que a hores d'ara ja s'ha estès a altres països europeus.

Als anys seixanta i setanta, les grans onades migratòries de l'Àfrica van arribar a França, on es va optar per construir barris que responguessin a les demandes d'habitatges. Aquest fet va comportar la concentració d'immigrants en zones perifèriques, autèntics guetos on la pobresa va aparèixer ràpidament. Amb el pas dels anys, la marginació social es va fer evident i la integració resultava impossible, situació agreujada amb una actuació estatal pràcticament nul·la.

La població immigrant, per tant, va estar obligada a fer els treballs durs i menys qualificats. Aquest fet es va accentuar amb el racisme laboral francès, que avui encara discrimina segons el color de la pell. Així doncs, és evident que aquest sector de la població, que començava a tenir fills, va quedar també relegat de qualsevol presència política que els pogués defensar mínimament. Tots els intents seriosos d'intentar solucionar la situació eren rebutjats o bé ignorats pel govern francès. Els

barris i suburbis es van abandonar a la seva sort, sense cap tipus de reforma, i van deixar via lliure a la delinqüència i a la misèria. És així com les noves generacions entraven a formar part de la classe dominada i explotada.

Amb tot, l'espurna de la revolta no és, com s'ha apuntat des de la premsa, un xoc entre civilitzacions, sinó una lluita de classes. Aquells que surten als carrers no són immigrants, sinó francesos que no són tractats com a tals. La crisi d'identitat, la impotència i la indignació davant d'una vida poc -o gens- prometedora, l'exclusió social i la pobresa interessada i creada des del govern francès han portat i portaran milers de persones a revoltar-se contra el sistema. De nou, com s'ha anat repetint al llarg de la història, s'enfronten les classes obreres i les dominants.

Ens trobem, per tant, davant d'una reacció de la classe pobra i no d'una «xusma» que sense motius arrisca el físic enfront de la policia. Aquesta repressió policial, utilitzada sempre contra els mateixos, pretén, segons el govern de la República Francesa, restablir la normalitat i l'ordre públic amb el famós toc de queda. «Normalitat», entesa evidentment com que les classes explotades i marginades fins ara callin i treballin pel bé de la resta de francesos. Els mateixos francesos que es preocupen greument per la possibilitat que el seu vehicle s'incendiï, abans de mirar enrere en el temps i cercar les causes reals del problema.

Amb tot això, la reacció era d'esperar, una resposta previsible que, a manca de veu social, troba la

solució en el «crit». Cadascú lluita amb les armes de què disposa; si la pacífica és ignorada, el següent pas és la violència encara que no sigui l'adequada. Després vindrà la repressió. Per la seva banda, els govern francès, s'afanya a difondre als mitjans de comunicació promeses i millores si es restableix l'ordre. Les mateixes mentides de sempre que tenen com a objectiu enganyar i acabar amb la revolta per recuperar el domini. És possible que aquesta sigui una reacció poc meditada i desenfrenada, resultat de la impotència i la desesperació. Ara bé, és possible que tot això desemboqui en un nou inici de conflictes entre classes, causats per les crisis que pateixen els països capitalistes occidentals, cosa que fa augmentar els desequilibris i les diferències. El capitalisme es comença a esquarterar.

Atentament,

Dani Maré i Soler

Sr. Director,

L'onada de violència a França, que pateixen diverses localitats, s'ha convertit en un fet habitual a les nits. Des que van començar, s'han cremat ja milers de vehicles i centenars d'edificis públics i establiments.

Si mirem enrere, trobem els inicis del conflicte en el sistema francès, que entre d'altres coses, demana als immigrants que oblidin el que eren, la pròpia cultura i les tradicions, i que aprenguin la llengua, la cultura i les tradicions franceses; tot i així, en molts casos no són acceptats pel color de pell. L'escola posa tots els entrebancs possibles a l'aprenentatge de l'àrab, i així crea generacions d'infants que no poden accedir a la